

ikke er fuldkommen berettiget, og at der kan være Ubilligt at bemærke til disse Forslag. Hvad for det Første angaar Vædringsforslaget under Nr. 1, der er stillet af det ærede Medlem for 8de Kreds (C. N. Hansen), saa gaar det jo ud paa at legalisere Fortæring af Østers ombord paa Skibe, hvor disse Østers tilfældigvis fanges. Jeg tror nu, det vil være meget farligt saaledes igjennem Lovgivningen eller i alt Fald ved den Forhandling, der finder Sted her om dette Lovforslag, at slaa fast, at baade den Fiske, som fisker paa Steder, hvor der er Østers, og de andre Ombordværende kunne spise ligesaa mange Østers, de ville. Det vilde være et meget farligt Princip, og jeg skjønner ikke rettere, end at en saadan Undtagelse i høj Grad vil opfordre til at omgaa Loven. Den Grund, som den ærede Forslagsstiller saavel som min ærede Kollega fra 11te Kreds (Klar) navnlig fremføre for deres Vædringsforslag, er den, at Straffebestemmelserne i § 2 ere overordentlig strenge ligeoverfor den tilfældige Erhvervelse og den tilfældige Forbrug af Østers, idet det, saafremt Bestemmelsen vedtages, som den er foreslaaet, efter deres Formening ikke kan undgaaes, at den, der i sine Fiskegarn tilfældig faar en Del Østers og fortærer dem, straffes med en Bøde af mindst 40 Kroner og Konfiskation. Jeg maa dog her bringe i de Herrer's Erindring en anden Lovbestemmelse, der maa være undgaaet deres Opmærksomhed, og det er § 14 i Loven af 4de Februar 1871 om Politiet udenfor Kjøbenhavn. I denne Lov staar der, at Politidirektøren kan, naar han dertil finder Anledning i Sagens Bestaafenhed, afgjøre Sagen med en Advarsel, han kan afgjøre Sagen med en Bøde, der er under den lovbestemte, og endelig kan han helt hæve Sagen, naar han finder, at den er af en saadan Bestaafenhed, at den ikke er værd at paa-tale. Jeg tror, at vi i denne fornuftige Bestemmelse have en Garanti imod, at en Mand, som spiser 4—5 Østers, og om hvem et saadant Forhold tilfældig bliver bekendt, skulde blive idømt en Bøde af mindst 40 Kr. Det forekommer mig, at man, naar man har denne Bestemmelse i Baghaanden, ikke risikerer Noget ved at lade Straffebestemmelserne staa, saaledes som de findes i Loven. Jeg for mit Vedkommende kan derfor ikke gaa ind paa Vædringsforslaget under Nr. 1, og iøvrigt lige saa lidt paa Vædringsforslaget under Nr. 2. Dette Forslag gaar jo nemlig ud paa, at den, som tilvender sig Østers, der tilfældigvis optages med hans Fiskestaber, kun skal kunne straffes med Bøder indtil 25 Kr. Det forekommer mig, at her kommer Tilfældigheden til at spille en ganske overordentlig betydelig Rolle, fordi det i mange Tilfælde vil være saare vanskeligt at afbevise den Paagældendes Paastand om, at det er tilfældigt, at han har faaet Østers i sit Garn. Opsindsomheden vil da uden Tvivl blive stor til at kunne erhverve sig Østers ved Hjælp af Bund-

garn eller andre Fiskestaber, som ikke netop ere Østersstaber, naar man veed, at man kan slippe med en Bøde af høist 25 Kr. Det vil ligesom kunne være en Erhvervsgrænse at fiske Østers med Bundgarn eller paa anden Maade, naar Bøden er saa overordentlig ringe. Naar En kan 2 eller 3 Gange fiske Østers uden at blive opdaget og først bliver mulkeret 4de Gang, men Bøden aldrig bliver højere end til 50 Kr., saa tror jeg, det vil være en ren Forretning at gaa paa ulovligt Østersfiskeri. Endelig maa jeg gjøre det ærede Medlem for 11te Kreds opmærksom paa, at, naar han vil have saa lemfældige Bestemmelser og altsaa give et saa stort Spillerum for Lyften til at omgaa Loven, saa mangler der Erstatningsbestemmelser. Det er dog aabenbart, at den, der paa denne Maade stjæler maasse Tusinder af Østers fra Forpagteren, maa give Erstatning, men derom findes der ikke nogen Bestemmelse. Naar endelig det ærede Medlem paaberaaber sig Konkurslovens § 160 som en Hjælp for, at Fiskestaberne ikke bør kunne konfiskeres, saa vil jeg dog minde om, at den nævnte Paragraf i Konkursloven ingenlunde hjemler det, der blev sagt, nemlig, at der ikke skulde kunne lægges Beslag paa eller gjøres Eksekution i en Mand's Arbejdsstaber, og hvad han behøver til sit Erhverv; thi, naar en Fiske har Fiskegarn maatte til flere hundrede Rigsdalers Værdi, kan man meget godt gjøre Eksekution i Værdien af alle Redskaberne indtagen for et Beløb af indtil 10 Rd., eller, hvis han er Familiefader, af indtil 30 Rd. Det er hele den Indskrænkning, Konkursloven har gjort. For saa vidt det ærede Medlem yttrede, at det vilde være en for streng Straf at dømmen en Mand, der gik ud i Vandet og tog Østers, efter denne Lovs § 2, og tilspode, at den tidligere Lovgivning ikke engang hjemlede saa høj Straf, idet den kun var 4 Rd. for hver 50 Østers, saa er det muligt, at det er rigtigt, jeg har ikke set det efter; men jeg tør bede erindret, at paa den Tid, denne Lovgivning blev givet, var Letheden til at komme af med Østers ikke den samme som nu; selv om En ulovlig tilvandt sig Østers, kunde han vanskeligt gjøre Andet end spise dem selv eller sælge dem til en Nærboende, men nu er det en Forretning, der kan drives i det Store paa Grund af de lette Kommunikationsmidler. Det forekommer mig derfor, at der ikke bør være en Lempelse for dem, der sanke Østers, mere end for dem, der stæbe dem. Naar endelig det ærede Medlem anførte den nyligt affagte Højesteretsdom, da skal jeg ikke gaa ind paa hans Raisonnement med Hensyn til den, men blot bede det ærede Thing erindre, at ved det, han anførte som en Mærkelighed, nemlig, at en Mand tilfældig havde faaet 150 Østers i sit Garn, derved er det netop Tilfældigheden, der er saa mærkelig. Næste Gang saar han maasse 500 Østers, og det er ogsaa tilfældigt; men det er det, Loven skal værne mod.